

fatte Bei, og vi foreslaa *Ændringer* overensstemmende hermed. Endvidere foreslaa vi, at der i Slutningen af 2det Stykke tilføies: „ligesom ogsaa ved at give Moderation til Skibe, der ere i regelmæssig Fart“, hvorved der vil kunne gives de Dampskibe, der ere i stadig Fart, Erstatning for den af os foreslaaede Forskjælse af Lodsbetalingen, naar først Saadant maatte findes billigt.

Vi kunne ganske tiltræde Bestemmelsen i § 33, 5te Stykke, at Skibsføreren ikke skal betale Lods penge, blot fordi han lader sig bugser af et Dampskib; men den tilføiede Indskrænkning: „forfaavidt dette ikke tjener som Lods for det slæbte Skib“, mene vi bør udgaa, da den ikke er tydelig og derfor vil give Anledning til mange Stridigheder, og den kan let faae Udseende af at være en Indskrænkning i den hidtil ialtsald paa enkelte Steder bestaaende Bugserifrihed, hvilket dog selvfølgelig ikke har været Meningen, hvorimod Meningen maa have været, at den, der er uberettiget til Lodsning, ikke bliver berettiget, fordi han staar paa Bugserifibet; dette er nemlig kun den bevægende Kraft, medens den egentlige Ledelse, naar Farvandet frembyder særlige Vanskeligheder for Seiladsen, maa ske ved Kapiteinen eller en anden af Besætningen paa det bugserede Skib eller en Lods, der maa give Bugserifibets Fører de fornødne Ordre. Vi foreslaa derimod, at der efter Stykkets Slutning tilføies: „Det er dog en Selvfølge, at, dersom Førerer eller nogen Anden paa Bugserifibet under Bugseringen tjener som Lods for det bugserede Skib, paadrager han sig, forfaavidt traktatmæssige Overenskomster ikke bestemme anderledes, naar han ikke er ansat som Lods, Ansvar for uberettiget Lodsning, ligesom ogsaa Skibsføreren, der benytter en saadan uberettiget Person til Lodsning, isalder Ansvar efter § 12, sidste Stykke.“ Herved fremtræder det tydeligere, at det ikke er Hensigten at indskrænke Bugserifriheden, og at det kun er en ligefrem Følge af Lovens almindelige Bestemmelser, at en uberettiget Person, der lodser, ikke fritages for Ansvar, fordi han opholder sig paa Bugserifibet. Det vil i det enkelte Tilfælde efter de foreliggende Omstændigheder neppe frembyde store Vanskeligheder at afgjøre, om det bugserede Skibs Fører har, istedetfor at tage Lods, benyttet Kapiteinen eller nogen Anden paa Bugserifibet som Lods. Den foreslaaede Tilføining: „forfaavidt traktatmæssige Overenskomster ikke bestemme anderledes“, er ligesom den samme Tilføining til § 12 begrundet i, at det ikke kan være Meningen ved denne Lov at fortolke eller foregribe saadanne Overenskomster.

I §§ 35, 39 og 40 foreslaas nogle Redaktionsændringer, og i § 35 mene vi, at 2 Timer bør forandres til 3 Timer.

Vi foreslaa, at 2det Punktum i § 42: „Lodsjetiet . . . inddreyne“ udgaa, da den her givne Bestemmelse mere hører hjemme i Instruksen for Lodsferierne. Af samme Grund foreslaa vi, at en

Ætning i § 43, 2den Linie og i § 51, andet Stykke udgaa.

Da § 57 sidste Stykke indeholder en Undtagelse fra Reglen i § 44, foreslaa vi en Bemærkning herom i § 44.

Udvalget er enigt i det Princip, som er lagt til Grund for Priskepengenes Ophævelse. Det har været under Omtale, om der ikke burde fastsættes en Lidsgrænse, inden hvilken ogsaa Priskepengene i de under § 49 omhandlede Farvande skulde opheves; men vi have været enige om, at dette ikke bør ske, naar vedkommende Kjøbstad, hvem Omkostningerne vilde komme til at paahvile og som i det Hele nærmest er interesseret i Priskepengenes Ophævelse, ikke ønsker Saadant. Derimod mene vi, at, naar en Kjøbstad ønsker Priskepengenes Ophævelse og er villig til at bringe de i saa Henseende fornødne Offre, bør den ogsaa have Ret til at forede saadan Ophævelse, og vi foreslaa en *Ændring* i Overensstemmelse hermed, ligesom vi mene, at „Aar“ i Slutningen af Paragrafen for en Tydeligheds Skyld bør forandres til „Kalenderaar“.

I § 50 foreslaa vi en Redaktionsændring og mene derhos, at Moderationen for Seilskibe bør indtræde efter 6 aarlige Farter istedetfor 8, da Moderationen ellers let bliver illusorisk. I § 53 foreslaa vi en Redaktionsændring. Efter § 54 foreslaa vi en ny Paragraf, som synes os at være et nødvendigt Supplement til Pensionsbestemmelserne.

Hvis denne Paragraf antages, faae de følgende Paragrafer et høiere Numer. I § 56 i Slutningen mene vi, at der bør tilføies: „med paaløbne Renter“, da dette forekommer os stemmende med Billighed.

I § 58, første Stykke foreslaa vi en *Ændring*, da vi mene, at Bøderne for Lodserne ikke bør overstige 50 Kr.; ligeledes i § 58, andet Stykke, da det forekommer os, at Vedkommende altid bør være berettiget til at faae Sagen afgjort ved Rettergang, naar han ønsker det.

I sidste Stykke af § 58 foreslaa vi en lille *Ændring* for at tydeliggjøre, at det ikke har været Meningen at paalægge Vedkommende videre Erstatningsansvar end det, der følger af Lovgivningens almindelige Bestemmelser.

I § 60, 2den Linie mene vi, at Ordene „Lodninger eller“ bør udgaa, da det dog ikke i Almindelighed kan forbydes at foretage Lodninger, som ikke staa i Forbindelse med Opmaalinger i Farvandet.

Foruden de i § 60 nævnte Forseelser, der skulle behandles som offentlige Politifæger, mene vi endvidere, at den i § 52 omhandlede Tilintetgjørelse eller Beskadigelse af Sømærker bør, af Hensyn til den almindelige Skibsfarts Interesser, behandles paa samme Maade. Sager, der anlægges i Henhold til § 58, andet Stykke, bør behandles som Justitsfæger. Andre Sager, hvorunder der er Spørgsmaal om at idømme Straf efter denne